Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τῆς 1ης ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ον | *Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1917* | *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 7*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Καὶ δὲν δοκιμάζεις, νὰ ἰδῆς ἂν εἶν' εὔκολο; Δὲν θὰ κατορθώσῃς ἄλλο παρὰ νὰ κατακουράσῃς τὰ χέρια σου!

— Καὶ ὅμως εἶνε ἕνας τρόπος ἁπλούστατος, ποῦ τὸν μεταχειρίζονται πολὺ στὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ· οἱ ἄγριοι ὅμως ἢ ξέρουν καλλίτερα τὴν τέχνη, ἢ μεταχειρίζονται κανένα ἰδιαίτερο ξύλο, γιατὶ ἐγὼ πολλὲς φορὲς ἐδοκίμασα νἀνάψω ἔτσι φωτιά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ κατάφερα. Ὁμολογῶ λοιπόν, ὅτι προτιμῶ τὰ σπίρτα. Ποῦ εἶνε τὰ σπίρτα μου;

Ἔψαξε τότε στὴ μπλούζα του, νὰ βρῇ τὸ κουτὶ τῶν σπίρτων, ποῦ δὲν τοῦ ἔλειπε ποτέ, γιατὶ ἦταν καπνιστὴς μανιώδης. Ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε. Ἔψαξε καὶ τὴς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του, ἀλλὰ τὸ κουτὶ δὲν βρέθηκε οὔτ' ἐκεῖ!

— Ὤ, διάβολε! ἔκαμε, κυττάζων τὸν Χάρμπερτ. Θὰ μοῦπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ θὰ τῶχασα! Μὰ σύ, Χάρμπερτ, δὲν ἔχεις τίποτα; κανένα τσακμάκι, καμμιὰ τσακμακόπετρα;

— Ὄχι, Πέγκροφ!

— Καὶ πῶς θἀνάψουμε φωτιά;

— Ξέρω κ' ἐγώ;..

Ὁ ναύτης βγῆκε ἔξω, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ καὶ τρίβων τὸ μέτωπό του δυνατά.

Στὴν ἀμμουδιά, στοὺς βράχους, στὴς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, παντοῦ ἔψαξαν μὲ τὴ μεγαλήτερη προσοχή, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Καὶ τὸ κουτὶ ἦταν μετάλλινο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τὸ ἰδοῦν...

— Πέγκροφ, ρώτησε ὁ μικρός, μήπως τὸ πέταξες ἀπὸ τὸ σκαρίδι;

— Ἄ, μπᾶ, μπᾶ! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης· τὰ σπίρτα μου ποτέ! Ἀλλὰ μὲ τέτοια κουνήματα ποῦ τραβήξαμε, μπορεῖ νὰ μοῦπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Νὰ καὶ τὴν πίπα μου τὴν ἔχασα... Ἄτιμο κουτί! ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα...

— Νά, ἡ θάλασσα τραβιέται! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ. Πᾶμε νὰ ψάξωμε στὸ μέρος ὅπου πρωτοβγήκαμε!

Μικρὴ πιθανότητα εἶχαν νὰ βροῦν τὸ κουτὶ ἐκεῖνο, σὲ μιὰ ἀμμουδιὰ ποῦ τὴν ἐπάρωσε ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔχουν ἥσυχη τὴ συνείδησί τους, πῆγαν στὸ μέρος ὅπου βγῆκαν χθές,— καμμιὰ διακοσαριὰ βήματα ἀπὸ τὰ Καμίνια, κ' ἔψαξαν 'ς ὅλα τὰ βραχάκια, 'ς ὅλες τὴς τρύπες τῶν σκοπέλων. Τίποτα! Ἂν πραγματικῶς τὸ κουτὶ εἶχε πέσῃ ἐκεῖ, θὰ τὸ συνεπῆραν τὰ κύματα. Κρίμα! Μεγάλη ἡ ἀπώλεια καί, πρὸς τὸ παρόν, ἀνεπανόρθωτη!

Ὁ Πέγκροφ δὲν ἔκρυβε τὴν στενοχώρια του. Τὸ μέτωπό του εἶχε γεμίσῃ ζαρωματιὲς καὶ τὸ στόμα του δὲν ἔβγαζε μιλιά. Ὁ Χάρμπερτ θέλησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ, λέγων ὅτι τὰ σπίρτα θὰ εἶχαν βραχῇ, ὥστε καὶ νὰ τὰ εὕρισκαν, πάλι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν.

— Ὄχι, ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Ἦταν σὲ χάλκινο κουτὶ ποῦ ἔκλεινε καλά!.. Καὶ τώρα πῶς θὰ κάμωμε;

— Θὰ βροῦμε τρόπο νἀνάψωμε φωτιά, εἶπε ὁ Χάρμπερτ. Ὁ κ. Σμίθ ἢ ὁ κ. Σπίλετ θὰ ξέρουν κάτι περισσότερο ἀπὸ μᾶς...

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ· γιὰ τὴν ὥρα ὅμως μένομε χωρὶς φωτιὰ καί, σὰν γυρίσουν οἱ φίλοι μας, δὲν θὰ βροῦν οὔτε ζεστὸ σπίτι, οὔτε ζεστὸ φαί.

— Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν αὐτοὶ τσακμάκια ἢ

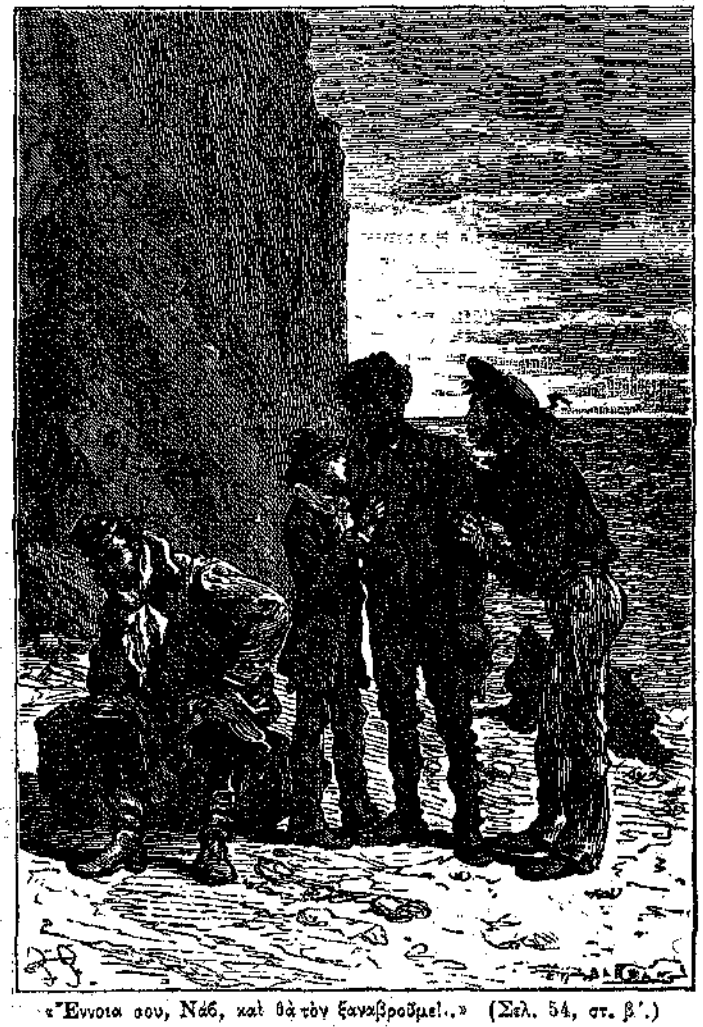

«Ἔννοια σου, Νάβ, καὶ θὰ τὸν ξαναβροῦμε!..» (Σελ. 54, στ. β'.)

σπίρτα! ἐφώναξε ζωηρὰ ὁ Χάρμπερτ.

— Πολὺ ἀμφίβολο! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, κουνῶν τὸ κεφάλι του. Ὁ Νὰβ καὶ ὁ κ. Σμὶθ δὲν καπνίζουν· ὅσο γιὰ τὸν κ. Σπίλεττ, φοβοῦμαι μήπως ἐπροτίμησε νὰ κρατήσῃ τὸ καρνέ του παρὰ τὰ σπίρτα του!

Ὁ Χάρμπερτ δὲν ἀποκρίθηκε πιά. Ἡ ἀπώλεια τοῦ κουτιοῦ ἦταν πραγματικῶς δυςτύχημα. Ὁπωςδήποτε, ὁ μικρὸς ἤλπιζε, μὲ τὸν ἕνα ἢ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο, νὰποκτήσουν καὶ φωτιά. Ὁ Πέγκροφ ὅμως, πραπτικώτερος, ἐμπειρότερος, δὲν εἶχε τόση ἐλπίδα... Τέλος-πάντων, δὲν εἶχαν νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένουν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Νὰβ καὶ τοῦ ρεπόρτερ. Ὅσο γιὰ ταύγά, οὔτε ὀμελέττα θὰ τἄκαναν, οὔτε ἀλλὰ κὸ κ' θὰ τὸ ροφοῦσαν ὠμά.

Πρὶν γυρίσουν στὰ Καμίνια, ὁ Πέγκροφ κὶ ὁ Χάρμπερτ ἐμάζεψαν, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, μερικοὺς ἀκόμη λιθοδόμους. Καὶ σιωπηλοί, σκεπτικοί, ξεκίνησαν γιὰ τὸ «σπίτι»...

Ὁ ναύτης, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα κάτω, ζητοῦσε πάντα τὸ ἀνεύρετο κουτί του. Ἦταν πέντε ἡ ὥρα, ὅταν μπῆκαν στὰ Καμίνια. Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι κ' ἐκεῖ-μέσα ἔψαξαν ὅλους τοὺς διαδρόμους, ὅλες τὴς γωνιὲς τοῦ λαβυρίνθου. Ἀλλὰ πάντα χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Στὴς ἔξη, τὴ στιγμὴ ποῦ ἐβασίλευε ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνά, ὁ Χάρμπερτ, ποῦ τριγύριζε ἀνήσυχος στὴν ἀκρογιαλιά, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν Νὰβ καὶ τὸν Γεδεὼν Σπίλεττ.

Ἐγύριζαν μονάχοι! Τὸ παιδὶ αἰσθάνθηκε ἀνέκφραστη λύπη. Νὰ ποῦ ὁ ναύτης δὲν ἐγελάσθηκε στὸ προαίσθημά του: Ὁ μηχανικὸς Κύρος Σμὶθ δὲν βρέθηκε πουθενά!

Μόλις ἔφθασε ὁ δημοσιογράφος, κάθησε 'ς ἕνα βράχο χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Κατακουρασμένος, καταπεινασμένος, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ μιλήσῃ... Ὅσο γιὰ τὸν Νὰβ, τὰ κόκκινα μάτια του ἔδειχναν πόσο εἶχε κλάψῃ ἀλλὰ καὶ νέα δάκρυα, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ κρατήσῃ, ἔδειξεν πολὺ καθαρὰ ὅτι εἶχε χάσῃ κάθε ἐλπίδα.

Σὲ λίγο, ὁ ρεπόρτερ διηγήθηκε τί ἔρευνες εἶχαν κάμῃ γιὰ νὰ βροῦν τὸν Κύρο Σμὶθ. Ὁ Νὰβ καὶ αὐτὸς εἶχαν διατρέξῃ τὴν ἀκτὴ σὲ διάστημα ὀκτὼ μιλλίων, δηλαδὴ πολὺ πέραν ἀπὸ τὸ σημεῖο, ὅπου εἶχε πέσῃ τὴν πρώτη φορὰ τὸ ἀερόστατο καὶ ὅπου εἶχαν ἐξαφανισθῇ ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ σκύλος Τόπ. Ὅλη ἡ ἀμμουδιὰ ἦταν ἔρημη. Κανένα ἴχνος πουθενά, καμμιὰ πατημασιά, κανένα χαλίκι φρεσκογυρισμένο, τίποτε ποῦ νὰ δείχνῃ ὅτι ἀπὸ 'κεῖ πέρασε ἄνθρωπος ἢ σκύλος. Κ' ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη ὅσο κ' ἡ ἀκτή. Ἐκεῖ βέβαια, καμμιὰ ἑκατοστὴ πόδια ἀπὸ τὴν ξηρά, ὁ μηχανικὸς θὰ βρῆκε τὸν τύγρό του τάφο...

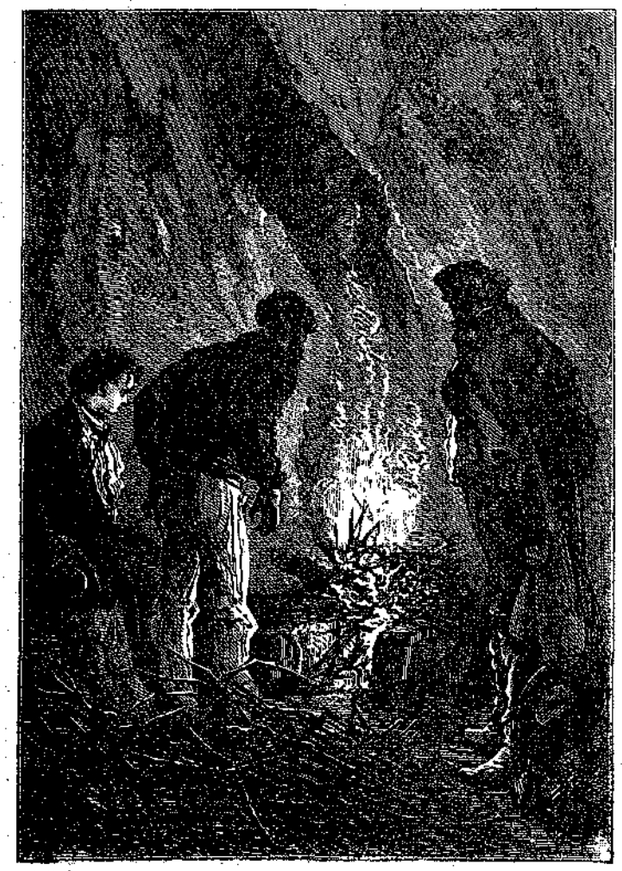

«Σὲ λίγο τὰ ξύλα ἔτριζαν χαρωπὰ καὶ μιὰ ζωηρὴ φλόγα...»

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Νὰβ ἐσηκώθη καὶ μ' ὅση δύναμι διατηροῦσε ἀκόμη, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τρελός:

— Ὄχι! δὲν πέθανε! ὄχι!..Αὐτός; δὲν εἶνε δυνατό!..Ἐγώ, ἐσύ, ἕνας ἄλλος, ὁποιοςδήποτε, μάλιστα· ἀλλὰ αὐτὸς ποτέ! Εἶνε ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ ξαναγυρίσῃ κὶ' ἀπ' τὸν Ἅδη!

Ἔπειτα, σὰ νὰ λιποθυμοῦσε, ἐψιθύρισε:

— Ἀχ! δὲν μπορῶ πιά!

Ὁ Χάρμπερτ ἔτρεξε κοντά του.

— Ἔννοια σου, Νὰβ, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ τὸν ξαναβροῦμε! Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὸν ξαναδώσῃ... Ἀλλὰ σὺ τώρα θὰ πεινᾶς... Φάγε, φάγε λίγο, σὲ παρακαλῶ...

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ μικρὸς ἐπρόσφερε στὸν μαῦρο μερικοὺς λιθοδόμους. Ὁ Νὰβ εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ πολλὲς ὥρες, ἀλλ' ἀρνήθηκε. Χωρὶς τὸν κύριό του, δὲν μποροῦσε, δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ!

Ὅσο γιὰ τὸν Γεδεὼν Σπίλεττ, αὐτὸς ἐκατάπιε ὅσα μαλάκια τοῦ ἔδωσαν. Ἔπειτα ξαπλώθηκε στὸν ἄμμο, κοντὰ σ' ἕνα βράχο. Ἦταν ἐξαντλημένος, ἀλλὰ ἥρεμος.

Τότε ὁ Χάρμπερτ τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Σπίλεττ, ἐμεῖς βρήκαμε ἕνα ἄσυλο, ὅπου θὰ ἤσθε καλλίτερα παρὰ ἐδῶ ἔξω. Νυκτώνει. Ἐλᾶτε νὰ ἀναπαυθῆτε κι' αὔριο βλέπομε...

Ὁ ρεπόρτερ ἐσηκώθη καί, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ καλὸ παιδί, ἐξεκίνησε γιὰ τὰ Καμίνια.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Πέγκροφ τὸν ἐπλησίασε καί, μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, τὸν ρώτησε μήπως καὶ τυχὸν εἶχε ἀπάνω του κανένα σπίρτο.

Ὁ ρεπόρτερ στάθηκε, ἔψαξε τὴς τσέπες του, δὲν βρῆκε τίποτα καὶ εἶπε:

— Εἶχα, ἀλλ' ἀναγκάσθηκα νὰ τὰ πετάξω ὅλα...

Ὁ ναύτης ἐφώναξε τότε τὸν Νὰβ, τοῦ ἔκαμε τὴν ἴδια ἐρώτησι κ' ἔλαβε τὴν ἴδια ἀπάντησι.

— Κατάρα! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ ἀκράτητος.

Ἄκουσε τὴ λέξι ὁ ρεπόρτερ καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν σπίρτα, οὔτε ἕνα; τὸν ρώτησε.

— Οὔτε ἕνα, κ' ἐπομένως οὔτε φωτιά.

— Ἀχ, ἐφώναξε ὁ Νὰβ, ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ κύριός μου, θὰ μᾶς ἄναβε καὶ φωτιά!

Οἱ τέσσαρες ναυαγοὶ ἐστάθηκαν κ' ἐκυττάζοντς σιωπηλοί. Πρῶτος ὁ Χάρμπερτ ἔλυσε τὴ σιωπή, λέγων:

— Κύριε Σπίλεττ, σεῖς καπνίζετε καὶ πάντα ἔχετε σπίρτα ἐπάνω σας. Ἴσως δὲν ἐψάξατε καλά. Κυττάξτε ἀκόμη. Κ' ἕνα μόνο σπίρτο θὰ μᾶς ἔφθανε.

Ὁ ρεπόρτερ ἔψαξε πάλι τὴς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του, τοῦ γελεκιοῦ του, τοῦ ἐπανωφοριοῦ του καὶ τέλος, πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ Πέγκροφ καὶ πρὸς μεγάλη ἔκπληξι δική του, αἰσθάνθηκε ἕνα ξυλαράκι χωμένο στὴ φόδρα τοῦ γελεκιοῦ. Τὰ δάκτυλά του τὸ ἔπιαναν μέσ'

ἀπὸ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ βγάλουν. Θὰ ἦταν βέβαια σπίρτο κ' ἕνα, μονάκριβο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βγῇ χωρὶς νὰ τριφθῇ τὸ φωσφόρο του.

— Μάφίνετε ἐμένα; ἐπρότεινε ὁ Χάρμπερτ.

Καὶ μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα πραγματικῶς, ὁ μικρὸς κατόρθωσε νὰ βγάλῃ τὸ ξυλαράκι, τὸ εὐτελὲς καὶ πολύτιμο ἐκεῖνο πρᾶγμα, χωρὶς νὰ τὸ σπάσῃ, χωρὶς νὰ τὸ τρίψῃ, ἀκέραιο κι' ἀπείραχτο.

— Ἔχουμ' ἕνα σπίρτο! ἐφώναξε μὲ χαρὰ ὁ Πέγκροφ· εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νἄχαμε ὁλόκληρο φόρτωμα!

Πῆρε τὸ σπίρτο καὶ μὲ τοὺς συντρόφους του, μπῆκε στὰ Καμίνια.

Τὸ ξυλαράκι ἐκεῖνο, ποῦ στὴς κατοικημένες χῶρες τὸ πετοῦν μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀδιαφορία, σὰν πρᾶγμα χωρὶς καμμιὰ ἀξία, ἐδῶ ἔπρεπε νὰ τὸ μεταχειριστοῦν μὲ τὴ μεγαλείτερη προσοχὴ καὶ προφύλαξι. Ὁ ναύτης ἐβεβαιώθηκε πρῶτα ὅτι τὸ σπίρτο ἦταν στεγνό. Ἔπειτα εἶπε:

— Μᾶς χρειάζεται καὶ χαρτί.

— Ὁρίστε! ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

Καί, ὕστερ' ἀπὸ κάποιο διστάγμό, ἔσχισε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάρι του.

Ὁ Πέγκροφ τὸ πῆρε κ' ἐκάθησε σταυροπόδι μπροστὰ στὸ τζάκι. Ἐκεῖ, μερικὰ ξερόχορτα, φύλλα, κλαδάκια καὶ ρείκια, μπῆκαν κάτω ἀπὸ τὰ κούτσουρα καὶ τοποθετήθηκαν σὲ τρόπο ὥστε νὰ μπορῇ ὁ ἀέρας νὰ κυκλοφορῇ εὔκολα καὶ νὰνάψουν γρήγορα τὰ ξύλα...

Τότε ὁ Πέγκροφ ἐδίπλωσε τὸ χαρτὶ σὰν χωνί, — ὅπως κάνουν οἱ καπνισταὶ γιὰ νὰνάψουν τὴν πίπα τους ὅταν φυσᾷ, —καὶ τὸ ἔχωσε ἀνάμεσα στὰ ρείκια. Ἔπῆρε ἔπειτα ἕνα χαλίκι πλατύ, ὄχι ὅμως καὶ τόσο λεῖο στὴν ἐπιφάνεια, τὸ ἐσκουπισε προσεκτικὰ καί, χωρὶς νὰ κτυπᾷ καὶ πολὺ ἡ καρδιά του, ἔτριψε ἐλαφρὰ ἐπάνω ἐαυτὸ τὸ χαλίκι τὸ σπίρτο, κρατῶν τὴν ἀναπνοή του.

Τὸ πρῶτο τρίψιμο δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Ὁ Πέγκροφ, φαίνεται, δὲν τὸ εἶχε κατήσῃ ἀρκετὰ δυνατά, ἀπὸ φόβο μήπως τριφθῇ τὸ φωσφόρο.

— Ὄχι, δὲν θὰ μπορέσω, εἶπε. Τὸ χέρι μου τρέμει... Κι' ὅν χαλάσω τὸ σπίρτο;...Δὲν μπορῶ, δὲν θέλω!

Ἐσηκώθηκε τότε κ' ἔβαλε τὸν Χάρμπερτ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Ποτὲ βέβαια στὴ ζωή του δὲν ἐξοχίμασε τόση συγκίνησι ὁ μικρός! Ἡ καρδιά του κτυποῦσε δυνατά.

Οὔτε ὁ Προμηθεύς, ὅταν ἐπήγαινε νὰ κλέψῃ τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανό, δὲν θὰ ἦταν τόσο συγκινημένος! Ὅμως δὲν ἐδίστασε περισσότερο κ' ἔτριψε τὸ σπίρτο στὸ χαλίκι γοργά.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΣΤΕ μαζεμένοι ὅλοι 'ς τὴν τραπεζαρία ἑνὸς φιλόξενου σπιτιοῦ. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς φοβερές, τὴς γεμάτες ἀγωνία, τὴς κρίσιμες ἐκεῖνες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου, ποῦ κανένας ἀκόμα δὲν ἤξερε τί θὰ γίνῃ, ποῦ μικροὶ καὶ μεβάλοι φοβοῦνταν χίλια κακὰ καὶ ποῦ ἡ ἐλπίδα μιᾶς διορθώσεως, μιᾶς γαλήνης, ἔστω καὶ προσωρινῆς, ἦταν ἀμυδρότατη σὲ κάθε ψυχή... Ἔξαφνα, ἕνα κοριτσάκι ἐπτὰ χρονῶν, ποῦ ἐκύτταζε πολλὴν ὥρα ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο, μπῆκε μέσα καὶ μᾶς φώναξε μὲ πεποιθησι:

— Τίποτα δὲν θὰ γίνῃ! Οὔτε πόλεμος, οὔτε βομβαρδισμός, οὔτε πεῖνα. Μὴ λέτε, γιατί ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Θὰ τὸ ἰδῆτε!

— Εἰρήνη λοιπόν; τὴ ρώτησε κάποιος ἀπὸ μᾶς, λιγάκι κοροϊδευτικά.

— Εἰρήνη κι' ἡσυχία, χαρὰ καὶ εὐτυχία! ἀποκρίθηκε τραγουδιστὰ ἡ μικρούλα ἀπτόητη.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; Μήπως μιλοῦσες τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὸν κ. Ἕλλιοτ;

— Ὄχι!

— Μὲ τὸν κ. Ντεμίντωφ τότε;...

— Οὔτε. Δὲν τοὺς γνωρίζω ἐγώ.

— Ἀλλά;...Πῶς, ἀπὸ ποιόν, ἀπὸ τί ἐσχημάτισες ἄξαφνα αὐτὴ τὴν ὡραία πεποίθησι;

Ἡ μικρούλα τότε ἐξηγήθη:

— Νά, εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ κουβαλοῦν παιχνίδια! Ἕνα πλῆθος παιχνίδια γιὰ τὰ καρροτσάκια καὶ τὰ μαγαζάκια. Θὰ πῇ λοιπὸν πῶς θὰ γίνῃ Πρωτοχρονιά. Ἂν δὲν ἦταν νὰ γίνῃ, θὰ ἐφρόντιζαν ἀπὸ τώρα γιὰ παιχνίδια; Καὶ ἀφοῦ θὰ γίνῃ Πρωτοχρονιά, καὶ θὰ πάρωμε τὰ δῶρά μας, καί θἀλλάξωμε τὴς εὐχές μας, μπορεῖ νὰ μὴν πᾶνε ὅλα καλά; Νά το!

Οἱ μεγάλοι γελάσαμε χωρὶς νὰ θέλουμε. Ἡ παρατήρησι τῆς μικρούλας δὲν ἦταν βέβαια τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς λογικῆς, ἔβγαινε ὅμως ὁλόϊσα ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη πηγή, ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη παρακαταθήκη τῆς παιδικῆς αἰσιοδοξίας. Γι' αὐτὸ εἶχε μιὰ παράξενη ἐπίδρασι καὶ σὲ μᾶς τοὺς μεγάλους, τοὺς φοβισμένους ἢ λυπημένους, καὶ γι' αὐτὸ μᾶς ἔδωσε λίγη χαρὰ καὶ λίγη ἐλπίδα...

Γιατί ὄχι; Πόσες φορὲς ἕνας ἀφελὴς λόγος παιδιοῦ παρηγορεῖ κ' ἐγκαρδιώνει καλλίτερ' ἀπὸ κάθε σοφὸ λόγο μεγάλου! Ἕνας φιλόσοφος παρατηρεῖ, ὅτι ἡ «ζωτικὴ δύναμις» τῶν παιδιῶν εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε πολλὲς φορὲς αὐτὰ μᾶς παρασύρουν καὶ μᾶς κάνουν νὰ σκεπτόμαστε μὲ τὸ μυαλό τους καὶ νὰ βλέπουμε τὸν κόσμο μὲ τὰ μάτια τους. Ἀλλὰ τότε, ἴσα-ἴσα, δυναμώνουμε καὶ μεῖς. Γιατὶ γινόμαστε πιὸ χαρούμενοι, πιὸ φαιδροί, πιὸ εὐέλπιδες, πιὸ αἰσιόδοξοι. Κι' ὅλ' αὐτά, γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶνε δύναμις. Ἄλλως τε, στὴν ψυχὴ κάθε μεγάλου, καμᾶται ἀπ' τὰ παληὰ τὰ χρόνια ἕνα παιδί, ποῦ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ, ἀρκεῖ ὁ ἀπρόοπτος λόγος ἑνὸς παιδιοῦ. Ἔτσι καὶ 'μεῖς ποῦ παρηγορηθήκαμε μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ λόγο τῆς μικρούλας, εἴχαμε ξαναγίνῃ παιδιά. Ἐβλέπαμε τὸν κόσμο μὲ τὰ μάτια της καὶ σκεπτόμαστε μὲ τὸ μυαλό της. Καὶ σιγὰ-σιγά, τὸ συμπέρασμά της ἄρχισε νὰ μὴ μᾶς φαίνεται τόσο παράλογο: Ἀφοῦ εἶχαν δρεῖ ἀκόμα νὰ κουβαλοῦν παιχνίδια, εἴκοσι 'μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιά, εἶχαν βέβαια σκοπὸ νὰ κάμουν Πρωτοχρονιά. Κι' ἀφοῦ θὰ γίνουνταν Πρωτοχρονιά, πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ μαζί καὶ πόλεμος. καὶ βομβαρδισμός, καὶ πεῖνα, καὶ ὅ,τι ἄλλο κακό; Ἄ, μπά! ὅλα θὰ πήγαιναν καλά...

...Τὴν παραμονή, στὴν ὁδὸν Αἰόλου, σὲ μιὰ ἀτελείωτη παράταξι ἀπὸ καροτσάκια καὶ τραπεζάκια, τὰ εἶδα κ' ἐγὼ ἐκεῖνα τὰ παιχνίδια ποῦ κουβαλιοῦνταν εἴκοσι μέρες πρίν. Κοῦκλες, κουκλόσπιτα, στρατιωτάκια, καραγκιόζηδες, τόπια, φοῦσκες, ταμπουρλάκια, ροκάνες, σφυρίκτρες, ἁρπάζουνταν ἀπὸ χιλιάδες παιδάκια, χαρούμενα κ' εὐτυχισμένα. Καὶ τότε θυμήθηκα τὸν καλὸ λόγο τῆς μικρούλας. Νὰ πῶς ἀλήθεψε ἡ προφητεία της, νὰ πῶς δὲν τὴ γέλασε τὸ παιδικό της προαίσθημα. Ἔγεινε Πρωτοχρονιά, χωρὶς νὰ γίνῃ κανέν' ἄλλο φοβερό. Καὶ τὰ παιδιὰ πῆραν τὰ δῶρά τους, κ' ὅλοι ἔκοψαν τὴν πήττα τους, κ' ἐδοκίμασαν τὴν τύχη τους, κ' εὐχήθηκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κ' εἶπαν: «Δόξασοι ὁ Θεός, καὶ τοῦ χρόνου καλλίτερα!»

Εἶχες δίκηο, καλή μου μικρούλα, νὰ ἐλπίζῃς, κ' ἐμεῖς εἴχαμε ἄδικο νὰ φοβόμαστε. Ἡ αἰσιοδοξία δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀφίνῃ ποτέ. Βλέπομε τὸν κόσμο καὶ σκεπτόμαστε καλλίτερα, ὅταν τὸ κάνουμε μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ μοῦ διηγήθηκαν ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ συντρόφου, ποὺ τοὺς τὸν ἄρπαξε ἡ θάλασσα. Ἤτάν θαῦμα, μοῦ εἶπαν, πῶς δὲν ἐχάθηκαν ὅλοι τους, γιατί χίλιες φορές, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὸ κοῦτρερ ἐκινδύνευσε νὰ βουλιάξῃ.

— Ἂν βρίσκαμε ἐδῶ τὸ πτῶμα τοῦ μικροῦ ἐκείνου Ἰταλοῦ, ἐπρόσθεσαν, θὰ τοῦ κάναμε τὴν κηδεία του, γιατ' ἦταν καλὸ παιδὶ τὸ καϊμένο.

— Ἄτυχο ὅμως! εἶπεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ναῦτες· ἔχασε μιὰ τύχη γιὰ νὰ πνιγῇ! Φαντάσου, ὅτι ἀμέσως μόλις γυρίσαμε στὸ λιμάνι, δυὸ ξένοι, ποὺ μιλοῦσαν τἀγγλικὰ τσάτρα-πάτρα, μᾶς ρώτησαν γι' αὐτόν. «Μήπως ξέρετε ἕνα παιδί, μᾶς εἶπαν ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὴ Σικελία, ἕναν κάποιο Φραντζέσκο Καζάλε;» Ἄ, πρέπει νὰ λυπήθηκαν πολύ, ὅταν ἄκουσαν, ὅτι εἶχε πνιγῇ ἴσα-ἴσα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Εἶδα ἐγὼ τὰ μοῦτρα ποὺ ἔκαμαν. Καὶ στοχάζομαι,—δὲν μοῦ τὸ εἶπαν, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου,—ὅτι θὰ εἶχαν νὰ τοῦ δώσουν τίποτε παράδες, μὰ πολλοὺς παράδες...

«—Στὸ καλό, παιδιά!» (Σελ. 56, στ. 6')

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω! εἶπε ὁ ἄλλος ναύτης. Ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς, ὁ σημαδεμένος, μὲ τὸ χέρι ποὺ τοὔλειπαν ὅλα τὰ δάκτυλα, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δίνουν παράδες. Μοῦ φάνηκε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παίρνουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους... Ἂς εἶνε· ἔχω τὴν ἰδέα πῶς ὁ Φραντζέσκος δὲν ἔχασε τίποτα, ποὺ δὲν ἐγνώρισε τοὺς δυὸ ξένους ποὺ τὸν ἐγύρευαν.

— Καὶ τί ἀπέγειναν αὐτοὶ οἱ δυὸ ξένοι; ρώτησα, κάνωντας τὸν ἀδιάφορο.

— Ὤ! μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα τριγύριζαν στὸ λιμάνι καὶ ρωτοῦσαν ὅποιον ἔβλεπαν γιὰ τὸν πατριώτη τους. Λὲς καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ πιστέψουν πῶς πνίγηκε τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί. . . . Τέλος πάντων, εἶδαν καὶ ἀπόειδαν καὶ φαίνεται πῶς τὸ πίστεψαν. Τότε πῆραν τὴν ἀπόφασί τους. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ, εἶδα τὸν μεγαλήτερο ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους ἀσχημανθρώπους, στὴ βάρκα ἑνὸς ἀμερικανικοῦ βαπορι̇οῦ. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ξαναφάνηκε οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ ἄλλος. Μᾶς ξεφορτώθηκαν βέβαια κ' ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἔ, ὥρα τους καλή!

Μοῦ ἦλθε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ χαροποιήσω τοὺς δυὸ ἐκείνους καλοὺς ναῦτες, φανερώνων 'ς αὐτοὺς ὅτι ὁ Φραντζέσκος ἦταν ζωντανὸς καὶ ὅτι ὅσην ὥρα μοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτόν, τοὺς κρυφοκύτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας... Δὲν ἐτόλμησα ὅμως νἀναλάβω τὴν εὐθύνη τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστικοῦ, ἂν καὶ ἤμουν ὑπερβέβαιος τώρα, ὅτι ὁ Φραντζέσκος δὲν εἶχε πιὰ νὰ φοβᾶται τίποτε ἀπὸ τοὺς Μπαρμπούτζηδες. Περιωρίσθηκα λοιπὸν νὰ τοὺς συντροφεύσω ὡς τὴ βάρκα καὶ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω μ' ἕνα ἐγκάρδιο «στὸ καλό, παιδιά!» Ἔπειτα ἐτρεξα στὸ σπίτι, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὰ χαροπιὰ νέα ποὺ εἶχα νἀναγγείλω.

— Φραντζέσκο, ἐφώναξα στὸν ὑπηρέτη μας, ποὺ μὲ ρωτοῦσε μὲ τὰ μάτια, οἱ Μπαρμπούτζηδες σᾶφισαν ὑγειά. Ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀμερική!

— Ὅταν εἶνε κανεὶς πολὺ χαρούμενος, μιλεῖ τὴ γλῶσσά του, κι' ἂς ξέρῃ δέκα ἄλλες. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὰ εἶπα τοῦ Φραντζέσκου ἀγγλικά. Ἐκεῖνος ὅμως, εἴτε γιατί τοῦ ξέφευγε τὸ νόημα καμμιᾶς φράσεως, εἴτε γιατί δὲν ἐπίστευε ταύτιά του, μὲ ξαναρώτησε:

— Κὲ κόζα; (τί πρᾶγμα;)

Τότε τοῦ τᾶπα ἰταλικά. Τὰ κατάλαβε στὴν ἐντέλεια, πάλι ὅμως δυσκολεύθηκε νὰ τὰ πιστέψῃ...

Τέλος πάντων, δὲν ὑπῆρχε πιὰ λόγος γιὰ νὰ κρύβεται. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη παρουσιάζετο 'ς ὅλους τοὺς ξένους ποὺ ἤρχοντο στὸ νησί μας, κ' ἦταν μεγάλη διασκέδασι γιὰ τὸν νέο Σικελὸ νὰ μπαίνῃ καθ' ἑβδομάδα στὴ βάρκα καὶ νὰ προϋπαντᾷ τὸ βαπόρι ποὺ μᾶς ἔφερνε τὰ τρόφιμα καὶ τὸ ταχυδρομεῖο.

Ἦταν τόσο ἀφοσιωμένος σὲ 'μᾶς κ' ἡ ζωὴ στὸ νησάκι τοῦ ἄρεσε τόσο, ὥστε δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ πάῃ νὰ ξαναγίνῃ ψαρᾶς.

— Ἀργότερα, μᾶς ἔλεγε, ἀργότερα βλέπουμε... Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος μαζί σας! Ἂς μείνω ἀκόμη λίγο ἂν τὸ ἐπιτρέπετε...

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἐπιτρέπαμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά.

Κάπου-κάπου μᾶς ἔλεγε, ὅτι θέλει νὰ πάῃ στὸ Νόρθπορτ, γιὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι ζῇ καὶ γιὰ νὰ ξαναΐδῃ τοὺς παληοὺς του συντρόφους. Ἀλλὰ ἡ ἑβδομάδες περνοῦσαν χωρὶς νὰ τὸ ἀποφασίζῃ.

Ὁ καϋμένος ὁ Φραντζέσκος! Ἂν καὶ τὸν ἐξεφορτώθηκαν οἱ Μπαρμπούτζαδες, δὲν ἐννοοῦσε νἀφίσῃ ἀκόμη τὸ νησάκι ποὺ τὸν εἶχε σώσῃ.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Β'.—ΡΗΓΑΣ ΒΕΛΕΣΤΙΝΛΗΣ (ΦΕΡΑΙΟΣ)

[*Διάλεξις τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου*]

Ὁ ἐκ τοῦ Θεσσαλικοῦ Βελεστίνου, τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὰς ἀρχαίας Φεράς, Ρήγας ὁ Βελεστινλῆς, ὑπῆρξεν ὁ πρωτομάρτυς τοῦ Γένους. Ἐσφαγγαλίσθη τῷ 1798. Τὰ ποιήματά του δὲν ἔχουν τόσον τεχνικὴν ἀξίαν, ὅσον ἱστορικήν, ἐθνικὴν σημασίαν. Ὁ Θούριος τοῦ Ρήγα εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ «Μασσαλιῶτις».

Ἀπὸ τὸν «Θούριον»

Ὦς πότε, παλληκάρια,
Νὰ ζοῦμε στὰ στενά,
Μονάχοι σὰ λεοντάρια
Στὶς ράχες, στὰ βουνά;

Κάλλιο 'ναι μιᾶς ὥρας
Ἐλεύθερη ζωή,
Παρὰ σαράντα χρόνια
Σκλαβιὰ καὶ φυλακή.

Ἐλᾶτε μ' ἕνα ζῆλο
Σὲ τοῦτον τὸν καιρό,
Νὰ κάμωμε τὸν ὅρκο
Ἐπάνω στὸ σταυρό.

Συμβούλους προκομμένους,
Μὲ πατριωτισμό,
Νὰ βάλωμεν εἰς ὅλους
Νὰ δίδουν ὁρισμό.

Οἱ *νόμοι* νἆναι ὁ πρῶτος
Κι' ὁ μόνος ὁδηγὸς
Καὶ τῆς Πατρίδος ἕνας
Νὰ γένῃ Ἀρχηγός.

Γιατὶ κ' ἡ ἀναρχία
Ὁμοιάζει τὴν σκλαβιά.

Κάλλιο γιὰ τὴν Πατρίδα
Καγένας νὰ χαθῇ,
Ἢ νὰ κρεμάσῃ φούντα
Γιὰ ξένον στὸ σπαθί.

Ο ΚΩΦΑΛΑΛΟΣ

[*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 49*).

Κ' ἔγραψε στὴν πλάκα:

«Ἀκολούθησέ μας κι' αὔριο τὸ πρωὶ θὰ σὲ πᾶμε μεῖς στὸν πατέρα σου τὸν Χάνο. Θὰ σ' ἔπιαναν οἱ χωροφύλακες, ἂν ἔβγαινες μονάχος σου ἀπὸ τὴν κλεισούρα.»

Ὁ μικρὸς ἐδιάβασε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ χαμογέλασα περιφρονητικά, κτυπῶν μὲ τὸ χέρι του τὸ πιστόλι κὰι τὸ μαχαῖρι τῆς ζώνης του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ πῇ: «Μ' αὐτὰ ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι κανένα!»

— Μπράβο, μικρέ! ἔκαμε ὁ Μπάρτολος. Εἶσαι ἄξιο παιδὶ τοῦ πατέρα σου!

Ἐξεκίνησαν ἀπὸ κάτι στενὰ καὶ σχεδὸν ἀδιάβατα μονοπάτια. Πότε γλυστροῦσαν κάτω ἀπὸ βράχια, πότε σκαρφάλωναν σὰν τὰ γίδια. Ἄ, ἦταν καλὰ κρυμμένοι οἱ Μορέσκοι στὸ λημέρι τους, ὅπου ἔφθασαν σὲ λίγο.

Ἦταν σὰ μιὰ σπηλιά, μ' ἕνα μονοπάτι γεμᾶτο προσκόμματα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ἐπήγαινε μπροστά, γιὰ νὰ φέγγῃ στοὺς ἄλλους μὲ τὸ κλεφτοφάναρο.

Μπῆκαν σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, ποὺ τὴν ἀέριζαν διάφορες ρωγμὲς τοῦ βράχου καὶ τὴν ἐφώτιζε μιὰ λάμπα. Στὴ μέση ἦταν ἕνα τραπέζι καὶ γύρω σκαμνιά. Ἐπάνω στὸ τραπέζι ἄχνιζε μιὰ σουπιέρα γεμάτη.

— Ἔ, μάννα! ποῦ εἶσαι; ἐφώναξε ὁ Μπάρτολος.

Ἀπὸ μιὰν ἄλλη κάμαρα, κι' αὐτὴ χωμένη στὸ βράχο, βγῆκε μιὰ γρηὰ κουρελιάρα καὶ τόσο φρικτὰ ἄσχημη, ὥστε ἅμα τὴν εἶδε ὁ μικρὸς Χάνος, ἐτρόμαξε.

«Ζαλισμένοι, ἀποκοιμήθηκαν...» (Σελ. 57, στ. 6').

Ἀλλὰ κ' ἡ γρηὰ ἔδειξε ἔκπληξι, ἅμα εἶδε τὸ παιδί.

— Τ' εἶν' αὐτό; ρώτησε.

— Εἶνε γυιὸς τοῦ φίλου μας Χάνου, μάννα, εἶπε ὁ Μπάρτολος, ὁ μικρός του κωφάλαλος. Μπορεῖς νὰ μιλᾷς, δὲν ἀκούει βροντή. Τί χαμπάρια;

— Ὁ τελωνοφύλακας δὲν θέλησε σήμερα νὰ φάῃ ἀποκρίθηκε ἡ γρηά.

— Ἂς τον, εἶπε ὁ Μπάρτολος, ἡ ὄρεξι θὰ τοῦ ξανάρθῃ.

Ἐκάθησαν στὸ τραπέζι. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Χάνος ἔβειχνε μεγάλο τρόμο μπροστὰ στὸ μοχθηρὸ βλέμμα τῆς γρηᾶς, αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε φοβηθῆ μπροστὰ στοὺς τρεῖς κακούργους!

Ἀφοῦ ἀπόφαγαν, ἡ γρηὰ ἔβγαλε στὸ τραπέζι τρία τσιμπούκια γιὰ τοὺς γυιούς της κ' ἕνα βάζο μὲ καπνό. Ἔπειτα γέμισε ἕνα τσιμποῦκι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της. Στὴν Ἀλβανία, καπνίζουν κ' ἡ γυναῖκες. Ἡ εὐχαρίστησι ποὺ τῆς προξενοῦσε βέβαια τὸ κάπνισμα, γλύκανε λίγο τὸ πρόσωπο τῆς γρηᾶς, γιστὶ καὶ τὸ παιδὶ φάνηκε ἡσυχασμένο.

Κύτταξε τὸν πρόστυχο καπνὸ ποὺ εἶχε τὸ βάζο κ' ἔκαμε μορφασμὸ περιφρονήσεως. Ἔπειτα ἔτρεξε στὸ σακκοῦλί του, τὸ ἄνοιξε, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα πακέτο καπνὸ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Μπάρτολο, ἐνῶ φιλοῦσε τὰ δάκτυλά του, σὰ νὰθελε νὰ πῇ:

«Ὁ μικρὸς ξαναγύρισε ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἄνδρα.» (Σελ. 57, στ. 6'.)

— Νὰ καπνὸς γιὰ φίλημα!

— Καλὴ ἰδέα, εἶπε ὁ Μπάρτολος· ἂς τὸν δοκιμάσωμε λίγο.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ κ' ἡ γρηὰ ἐγέμισαν ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ Χάνου τῆς μεγάλες τους πίπες, κ' ὕστερ' ἀπὸ τὴς πρῶτες τραβηξιές, ὅλοι γελοῦσαν εὐχαριστημένοι. Ἦταν, ἀλήθεια, ἕνας πολὺ γλυκός, μυρωδᾶτος καπνός.

Ἐγέμισαν καὶ δεύτερη φορὰ τὴς πίπες τους, ὅμως κανένας δὲν ἐκάπνιστε τὴ δική του ὡς τὸ τέλος:

Ζαλισμένοι κ' οἱ τέσσερες, ἀποκοιμήθηκαν βαρειὰ στὸ τραπέζι.

Ὁ γυιὸς τοῦ Χάνου ἀναστέναξε τότε βαθειὰ κ' ἕνα χαμόγελο ἐφώτισε τὸ προσώπο του... Ἔπειτα πῆρε τὴ λάμπα καὶ πῆγε στὸ βάθος τῆς κάμαρας, ὅπου ἐξαφανίσθηκε στὸ σκοτάδι...

Σὲ λίγες στιγμές, ὁ μικρὸς κωφάλαλος ξαναγύρισε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἄνδρα,—τὸν τελωνοφύλακα Κάστια, ποὺ τοῦ εἶχε κόψῃ μὲ τὸ μαχαῖρί του τὰ σχοινιὰ ποὺ τὸν ἐδέσμευαν. Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε μπροστὰ στοὺς κοιμισμένους κακούργους.

— Κοιμοῦνται βαρειὰ κι' ὁ ὕπνος τους θὰ βαστάξῃ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, μπαμπᾶ! εἶπε ὁ μικρὸς κωφάλαλος.

— Μπράβο, Νιτσέβο! εἶπε ὁ Κάστιας, φιλῶν τὸ γυιό του. Ἀψήφησες τὸ θάνατο γιὰ νὰ μὲ σώσῃς!

— Μπαμπᾶ, μὴ χάνωμε καιρό! ὑπέλαβε ὁ Νιτσέβος. Ἐκάπνισαν μιὰ μεγάλη δόσι χασίς. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ-νειρεύονται καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἐπίφοβοι. Νὰ τοὺς δέσωμε γερά, γιὰ νὰ τοὺς βροῦμε αὔριο!

Πραγματικῶς, τοὺς ἔδεσαν ὅλους εὐκολώτατα, κ' ἔπειτα πατέρας καὶ γυιὸς χάθηκαν στὴ βαθειὰ νύκτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ οἱ δεμένοι κακοῦργοι ξυπνοῦσαν, εἴκοσι χωροφύλακες ἔκαμαν εἰσβολὴ στὴ σπηλιά, μὲ τὸ μικρὸ Νιτσέβο, τὸν γυιὸ τοῦ τελωνοφύλακα Κάστια, ποὺ τοὺς ὡδηγοῦσε.

— Μᾶς πρόδωκαν! μᾶς ἔπιασαν! οὔρλιαξε ὁ Μπάρτολος, κεραυνοβολῶν τὸ παιδὶ μὲ τὸ φλογινο βλέμμα του.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Νιτσέβος· εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα ὁ κωφάλαλος... ὅταν ἀρχίσῃ νὰ μιλᾷ!

Οἱ κακοῦργοι ἔβλεπαν, πολὺ ἀργά, πῶς τοὺς εἶχε γελάσῃ ἕνα ἡρωϊκὸ παιδί, ποὺ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκθέσῃ τὴ ζωή του, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα του.

(R. Lightone) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Τὰ μαργαριτάρια τῆς Κλεοπάτρας:—Ἡ διάσημος Κλεοπάτρα ἐστοιχημάτισε κάποτε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Ἀντώνιον γεῦμα ἀξίας δέκα ἑκατομμυρίων. Ὁ Ἀντώνιος ἐδέχθη τὸ στοίχημα, βέβαιος ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ τόσο πολυδάπανον γεῦμα.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὅμως, ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἐφοροῦσεν εἰς ταὐτιὰ δύο θαυμασίους μαργαρίτας, ἀμυθήτου ἀξίας, διέταξε νὰ τῆς φέρουν ἀγγεῖον μὲ ὄξος δριμύ. Ἀπέσπασε τότε τὸ ἕνα της ἐνώτιον καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ ὄξος, ἅμα δὲ ὁ μαργαρίτης διελύθη,—διότι οἱ μαργαρῖται διαλύονται εἰς τὸ ὄξος,—τὸ ἔπιε. Οὕτως ὁ Ἀντώνιος ὡμολόγησεν ὅτι ἔχασε καὶ ἐμπόδισε τὴν βασίλισσαν νὰ πιῇ καὶ τὸν ἄλλον μαργαρίτην.

* * *

Σάτυρα μιᾶς μεταφράσεως:—Κάποτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Ἀργοστόλι ἀπὸ Ἰθακήσιον λόγιον, μία μετάφρασις τοῦ Δάντου. Ἄλλος λόγιος, Κεφαλλήν, ὁ ὁποῖος εὗρε τὴν μετάφρασιν φρικώδη, τὴν ἐσατύρισε διὰ τοῦ παρακειμένου τετραστίχου.

Ἕνας Θεικός, καθὼς γνωρίζουν ὅλοι.
Χωρὶς κανένα λόγο καὶ αἰτία,
Ἔσφαξε σὰν τραγὶ καὶ δημοσία
Τὸ δύστυχο τὸ Ντάντε στ' Ἀργοστόλι.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΡΟΔΟΣ ΚΑΙ ΨΙΜΝΗΜΑ

Λέει τὸ μνῆμα στ' ὤμορφο ρόδο:"
«Πές μου, λουλοῦδι, ἀπ' τὴ δροσούλα,
ὅπου ποτίζεσαι μὲ τὴν αὐγούλα,
τί καλὸ κάνεις;»

Κι' αὐτὸ ἀπαντάει: «Μαῦρο μου μνῆμα,
ἀπ' τὴ δροσούλα σκορπῶ τριγύρω
τὸ θεῖό μου ἄρωμα, τὸ οὐράνιο μύρο,
ποῦ ἀπολαμβάνεις.

Μὰ πές μου τώρα καὶ σὺ τί κάνεις;
Σὰν ἕνας ἄνθρωπος τὸν κόσμο ἀφίσῃ,
κι' ἡ κρύα πλάκα σου μέσα τὸν κλείσῃ,
Κεῖ τί ζητάεις;»

Καὶ λέει τὸ μνῆμα: «Σὺ σκόρπα μύρα
Μὰ στὸν Παράδεισο, ὅποιος πεθαίνει,
ἐνῷ σ' ἐμένα ἄνθρωπος μπαίνει,
Ἄγγελος πάει!»

Νικητὴς τῆς Αὔριον

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

[M. Guyau]

Τὸ πρῶτο παιδί. Ἐγὼ θἄθελα νὰ ἤμουν στρατηγός. Θἄθελα νὰ ἤμουν αὐτοκράτορας, νὰ φορῶ ἐπωμίδες χρυσές, ροῦχα στολισμένα μὲ σειρῆτα καὶ ν' ἀλαφιάζεται τἄλογό μου ἀπὸ τὸν κρότο τοῦ τυμπάνου.

Ἡ μητέρα. Ὦ παιδί μου, ἂν μέσα στοὺς πολέμους, ἂν ἤσουν αὐτοκράτορας, μποροῦσες νὰ ἰδῇς τὰ δάκρυα τῶν μανιάδων ποῦ χάσανε τὰ παιδιά τους στὴ μάχη, πόση λύπη θὰ αἰσθανόσουν στὴν καρδιά. Μ' ὅλες τῆς χρυσές σου ἐπωμίδες, θὰ μποροῦσες νἀναστήσῃς 'κεῖ κάτω ὅσους ἡ μάχη σκότωσε; Πίστεψέ με πῶς δὲν εἶνε οἱ χρυσὲς ἐπωμίδες, δὲν εἶνε οἱ τιμὲς καὶ ἡ δύναμι ποὺ κάνουνε τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία.

Τὸ δεύτερο παιδί. Ἐγὼ θἄθελα νὰ ἤμουν ἕνας πλούσιος, νὰ μὴν ἔκανα τίποτα, νὰ κατοικοῦσα σὲ μεγάλες πόλεις, καὶ νὰ φοροῦσα μαῦρα φορέματα καὶ ἄσπρα γάντια.

Ἡ μητέρα. Παιδί μου, ἂν ζοῦσες μέσα στὶς μεγάλες πόλεις, λίγο - λίγο, ἀπ' τὴ συγήθεια, δὲν θὰ σοῦ φαίνουνταν πιὰ μεγάλες. Ἐκεῖ, γυρίζοντας χωρὶς δουλειά, θὰ περιφέρῃς μαζὶ καὶ τὴ θλίψη σου καὶ θὰ ποθήσῃς νὰ βλέπῃς ἔστω καὶ χωράφια παρὰ νἄσαι σὲ πόλεις. Ὁ πλοῦτος, χωρὶς τὴ δουλειά, εἶνε ἀνοχλητικὸς νὰ τὸν ἔχῃς· ἡ περιουσία μόνη της δὲν κάνει τὴν εὐτυχία.

Τὸ τρίτο παιδί. Ἐγὼ δὲν ξέρω ἂν θὰ εἶμαι πλούσιος ἢ φτωχός, ἂν θὰ πάω σὲ πόλεις ἢ θὰ μείνω στὰ χωράφια· ἀλλὰ θἄθελα νὰ πλουτίσω τὸ νοῦ μου μὲ ὡραῖες γνώσεις· θἄθελα νὰ προφυλάξω τὸ πνεῦμα μου ἀπὸ κάθε προσβολή· θἄθελα πάντα νὰ εἶχα γεμάτη τὴν καρδιά μου ἀπὸ ἀγαθὰ αἰσθήματα· θἄθελα νὰ εἶμαι χρήσιμος στὴν οἰκογένεια καὶ στὸ χωριό μου· θἄθελα νὰ κάνω τὸν κόσμο γύρω μου εὐτυχισμένο καὶ νὰ βλέπω ἄλο τὸν κόσμο νὰ μοῦ χαμογελᾷ.

Ἡ μητέρα. Ἂν ὅλος ὁ κόσμος εἶνε εὐτυχισμένος γύρω σου καὶ σ' ἀγαπᾷ, παιδί μου, θἄσαι σὺ τὸ ἴδιο εὐτυχισμένο. Στὴν ἀμοιβαία ἀφοσίωσι, στὴς χαρὲς τῆς οἰκογένειας καὶ στὴς χαρὲς τῆς συνείδησης εἶνε τἀληθινὰ πλούτη καὶ ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία. Νἄσαι καλὸς καὶ θἄσαι εὐτυχισμένος...

Παῦλος Χλωμός

ΤΑΞΕΙΔΙΑ: - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Σαλπάρομε· τὸ χονιρὸ σκοινὶ τοῦ μώλου λύθηκε κι' τὸ βαπόρι φεύγει σιγά - σιγά.

Ἔφυγε κι' ὁ τελευταῖος βαρκάρης,—βρίζοντας γιατὶ κάποιος ἐπιβάτης δὲν τοῦδωσε ὅσα λεπτὰ ἤθελε,—κ' ἡ σκάλα σηκώθηκε.

Ἀφίνομε τὴ Θεσσαλονίκη κι' οἱ ἄσπροι μιναρέδες της μοῦ φαίνονται ἀκόμα πιὰ ἄσπροι, μέσα στὸ σκοτάδι ποῦ τὴν τριγυρίζει.

Βγήκαμε ἀπ' τὸ λιμάνι· πέρα μακριὰ φαίνεται ἕνα πλοῖο· νἆνε ξένο πολεμικό: —ποιός ξέρει!

Ρωτῶ ἕνα ναύτη καὶ μοῦ λέει πῶς εἶνε νοσοκομεῖο.

Κατάλευκο, μὲ πράσινα φῶτα, προχωρεῖ σιγὰ καὶ καθώς τὰ φῶτα του ρίχνουν σκιὲς 'στὴ θάλασσα, φαίνεται σὰν ἕνα ξωτικὸ καράβι, σὰν ἕνα παλάτι τοῦ πόνου! Κοιτάζω πρὸς τὸ μέρος τῆς Θεσσαλονίκης καὶ δὲν ξέρω γιατὶ μοῦρχεται νὰ φωνάξω 'στὴν πόλι, ποῦ χάνεται ἀπ' τὰ μάτια μου, (ὅπως ὁ ποιητὴς 'στὴ κεράδα): «ὦ, μὴ φεύγῃς, στάσου, εἶσαι τόσο ὡραία!»

Τριεύγενη

Η ΖΩΗ

[Κατὰ τὸν Jean Moréas]

Κανεὶς μὴ λέῃ: «Εἶνε ἡ ζωὴ
Συμπόσιο κ' εὐθυμία!»
Ἀνοησία θἄτανε
Ψυχῆς ποίχει ξεπέσῃ·
Προπάντων μὴ τὴν θεωρῇ
«Αἰώνια δυστυχία»,
Εἴν' ἕνα θάρος ἄσχημο
Ποῦ γρήγορα θὰ πέσῃ.

Ἂς χαίρεται, ὅπως τὰ κλαριὰ
Σειοῦνται τὸ καλοκαῖρι·
Ἂς κλαίῃ καθὼς στὴν ἀμμουδιὰ
Ἡ αὖρα καὶ τὸ κύμα.
Ἂς δοκιμάζῃ τὴς χαρές,
Πίκρες ὄς ὑποφέρῃ
Κι' ἂς λέῃ γιὰ ὅλα: «Εἶνε πολὺ
Κ' εἶνε ὄνειρο—τί κρῖμα!»

Χάϊδεμα τ' Ἀγέρα

300 ΛΕΞΕΙΣ

Ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ περισσοτέρας, Ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου 300 λέξεις, ἢ μᾶλλον 286, ἀλλὰ τὰς 16 μετεχειρίσθην ἤδη καὶ ὁλοὲν δαπανῶ γράφουσα. Καὶ τί νὰ γράψῃ κανεὶς μὲ 272; δηλαδὴ 270; Οἱ μεγαλέτεροι συγγραφεῖς ἀκριβῶς, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀναδεικνύονται θαυμαστοί, διότι κατορθώνουν τὴν εὐρύτητα τῆς φαντασίας νὰ ὑποβάλλουν εἰς μεθοδικὸν περιορισμόν, καθ' ὃν ἡ πειθαρχία ἐπιβάλλεται ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς μίαν στρατιωτικὴν παράταξιν. Αἱ λέξεις κατ' αὐτοὺς παρισκάνουν τοὺς εἰς γραμμὴν ὁπλίτας, ἔπονται αἱ ἐφεδρεῖαι ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ προΐσταται ὁ «ἀναβαλλόμενος», διότι οἱ μακάριοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ὡς ἀρχὴν νὰ μὴν μουντζουρώνουν τὸν χάρτην, ἂν δὲν τσεπώσουν προηγουμένως σεβαστὸν ποσόν...

Ἀλλ' ἐγὼ ἡ ὁποία πολύ, πολὺ ἀπέχω ἀπὸ ἕνα μεγάλον συγγραφέα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κάμω ὅπως κάμνει αὐτός; Τί βάσανον! τί ἀγωνία, Θεέ μου! Καὶ πόσαι λέξεις μοῦ ἔμειναν ἄράγε ἀκόμα; Πῶς; Μόνον 168; Ἐσπατάλησα 130; Ἀλλὰ τί νὰ γράψω μὲ αὐτές ποῦ ἀπέμειναν; Διήγημα; Ἀλλὰ οὔτε διὰ τὸν πρόλογον δὲν φθάνουν!Ἄρθρον; Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον διὰ τόσων ὀλίγων νὰ σᾶς ἀναπτύξω μίαν ἰδέαν. Δὲν ἔχω τόσην ἱκανότητα. Τὸ ἀναγνωρίζω. Καὶ πόσαι μοῦ ἔμειναν ἀκόμη; 91! Βλέπετε; ἀδύνατον! Τί λοιπόν; τί νὰ γράψω; Μοῦ ἔφυγαν ἀκόμα 10! Καὶ ὅσον μοῦ μένουν ὀλιγώτεραι; τόσον ἡ στενοχωρία μου γίνεται περισσοτέρα! Μοῦ μένουν ἀκόμη 67! Ὦ! δυστυχία! Ἂν ἤξεύρατε τὴν ταραχή μου! Εἰμπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ ἀλυσσοδέσῃ τὸ νόημα, νὰ τὸ περιορίσῃ εἰς μερικὰς λέξεις; Τὸ νομίζετε ἄξιον, σοφίαν, ἱκανότητα σεῖς; αὐτό; Ὦ Θεέ μου, ἔχασα ἀκόμη 32 λέξεις! Τί μοῦ μένουν; ἔ; τί μοῦ μένουν; Ἀλλά.., ναί! Περίεργον! πῶς δὲν τὸ ἐσκέφθην ἐνωρίτερα; Μία εὐχὴ εἶνε πολὺ ἐπίκαιρος! Πρὸ πάντων ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας:

Μοῦ μένουν ἀκόμη 4 λέξεις:

«Τὸ γέον ἔτος εὐτυχές!»

Κεκρυμμένος Θησαυρὸς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ἱερολοχίτης* εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δείχνων εἰς τὴν μητέρα του τὸν πολυέλαιον:

— *Μαμμά*, αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός;

Ἡ Μαμμά.— Μπᾶ! Τί ἀνοησίες λές;

Ὁ Ἱερολοχίτης.—Μά... δὲν ἄκουσες τὸν παππᾶ ποῦ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πολυέλαιος;!

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Κλέφτικο Βόλι

***

Ὁ πατέρας (θυμωμένος).—Ἔλα! φύγε ἀπὸ 'δῶ πέρα, παληόπαιδο!

Ὁ γιοῦός του.— Μά τί θέλετε νὰ κάνω, πατέρα; νὰ 'ρθῶ ἢ νὰ φύγω;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

***

Διδάσκαλος:—Πῶς λέγεται Λατινικὰ τὸ ἁρπάζω;

Μαθητής:—Ράπτω (rapto).

Διδάσκαλος:—Καὶ τὸ ἀντίθετον;

Μαθητής:—Ξηλώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Μαγικὴ Εἰκών

Ποῦ νὰ εἶνε ὁ πολύσαρκος ἄνθρωπος; Καὶ πόσες ὀκάδες νὰ ζυγίζῃ;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Γ. Πόθου

	ΚΑ	ΡΟΣ	ΚΟ	
ΣΤΩΡ	ΓΩ	ΟΥ	ΟΣ	ΚΛΟΣ
	ΝΙ	ΣΚΙ	ΛΑ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων τρωκτικῶν.

γ'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

1910, 1911, 1912, 1913,
1914, 1915, 1916, 1917...

δ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

P*s - à - p** - o* - *a - b**n - I**n.

Νἀναγνωσθῇ τὸ Μικτὸν τοῦτο (Ἐλληνοσύμφωνον καὶ Φωνηεντόλιπον.)

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 5ου φύλλου

α'.) Πολύμνια, Καλλιόπη, Θάλεια, Κλειώ.—β'.) Σῦκα καὶ ψωμί. (ΘανάΣΗ, ΚΑλλιόπη, ΚΑΙτη, ΚαλυΨΩ, ΜΙμη.)—Après le thé (le T.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10ην Ἰανουαρίου 1917.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ψηφοδελτίων διὰ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1916 παρατείνεται ***μέχρι τέλους Μαρτίου***, διὰ νὰ ψηφίσουν ὅλοι.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὑπενθυμίζω, ὅτι τὸ προκηρυχθὲν Δημοψήφισμα εἶνε ***μόνον διὰ τὰ Ψευδώνυμα τοῦ 1916***. Τὰ κατόπιν ἐγκριθέντα, ἤτοι τὰ ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου, δὲν εἶνε ὑποψήφια, καὶ ἂς φέρωνται εἰς ταιαῦτα εἰς μερικὰς Μικρὰς Ἀγγελίας. Ὥστε ὅσοι τυχὸν ἐψήφισαν ἢ θὰ ψηφίσουν ἐφετεινὰ ψευδώνυμα, ἂς γνωρίζουν ὅτι οἱ ψῆφοί των δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. Τοῦτο ἔπρεπει νὰ γνωρίζουν καὶ οἱ δημοσιεύοντες Μ. Ἀγγελίας περὶ ὑποψηφιότητος.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἀπὸ τοὺς ὑποτιμημένους τόμους Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου, ἤτοι τοὺς πέντε τῶν ἐτῶν 1894 ἕως 1898, οἱ δύο τελευταῖοι, ὁ τόμος τοῦ 1897 καὶ ὁ τόμος τοῦ 1898, πλησιάζοντες νὰ ἐξαντληθοῦν, ἀνατιμῶνται· καὶ ἀπὸ 3 δραχ. ποῦ ἐπωλοῦντο ὡς τώρα (καὶ δρ. 6 χρυσόδετοι), θὰ πωλοῦνται ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, ἤτοι δρ. 7 ἄδετοι καὶ δρ. 10 χρυσόδετοι.

Ἐπειδὴ καὶ πολλοὶ ἄλλοι τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐξαντλούμενοι ὁλονέν, πρόκειται μετ' ὀλίγον νἀνατιμηθοῦν, παρακαλοῦνται ὅσοι κάμνουν παραγγελίας, νὰ συμβουλεύωνται εἰς τὸ ἑξῆς τοὺς *νέους* τιμοκαταλόγους, ἐκ τῶν ὁποίων σήμερον δημοσιεύεται ὁ πρῶτος.

Ἡ σειρὰ τῶν ποιητικῶν «Ἀριστουργημάτων» ποῦ ἤρχισεν ὑπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον, ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ πολύ. Θὰ διαβάσετε ἔξοχα ποιήματα καὶ ἐς τὸν τόμον σας τοῦ 1917 θὰ ἔχετε ὁλόκληρον Ἀνθολογίαν τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ ΙΘ' Αἰῶνος, κατάλληλον - ἐννοεῖται, - διὰ τὴν ἡλικίαν σας.

Ναί, μὲ ἀνακούφισιν ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου, *Παῦλε Χλωμέ*, καθὼς καὶ τὸ ἄλλο ποῦ ἔστειλες στὸν κ. Φαίδωνα. Μοῦ ἀρέσει ἡ *πεποίθησίς σου καὶ ἡ ὡραία σου ἐπιμονὴ στὴν ἰδέα.* "Βκαμες ὅμως κάποιαν παρεξήγησιν,—δικαιολογημένην ἀφοῦ δὲν ἤξευρες τὰ πράγματα ἀπὸ κοντά. Ὁ κ. Φαίδων δὲν ἐσπηρίχθη μόνον στὸ περιστατικὸν τοῦ φίλου μας Δ. Τέτοια, κατὰ καιροὺς, μᾶς συνέβησαν ἄπειρα. Κ' ἐκεῖνο ποῦ ἀναφέρει μὲ τὰ «θρησκευτικά», δὲν εἶνε παραγέμισμα, εἶνε *γεγονὸς* πρόσφατον καὶ βάσις τῆς ἐπιστολῆς του. Ὅσο διὰ τὴν λέξιν «μαλλιαρὸς» ποῦ σοῦ ἔκτυπησε ἄσχημα, ὁ κ. Φαίδων τὴν μεταχειρίζεται ἁπλῶς χάριν κατανοήσεως. Ἄλλως τε καὶ πολλοὶ δημοτικισταὶ αὐτονομάζονται σήμερα μαλλιαροί. Θέλουν νὰ κάμουν ὥστε ἡ λέξις νὰ μὴν ἀποτελῇ βρισιά, ἀλλὰ νὰ ἐκφράζῃ ἁπλῶς ἕνα πρᾶγμα, καὶ καθένας νὰ μπορῇ νὰ τὴν μεταχειρίζεται χωρὶς παρεξήγησιν.

Πολὺ σωστά, *Παγκόσμιο Ὄνειρο.* Ἡ ἀπάντησις ποῦ ἔδωσα τότε στὸ «Κύμα», δὲν ἰσχύει σήμερα. Πρωτότυπον μυθιστόρημα, στὴ δημοτικὴ γλῶσσα, θὰ μποροῦσα νὰ δημοσιεύσω, γιατὶ αὐτὴ τὴν ἁπλῆ γλῶσσα, μὲ κάποιο μέτρο καὶ μὲ πολλὴ τέχνη καὶ καλαισθησία γραμμένη, τὴν ἀγαποῦν τὰ παιδιά. Ἀλλὰ ἡ δυσκολία τώρα εἶνε ἄλλη: ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς πρωτοτύπου μυθιστορήματος, θὰ ἤθελε νἀκριβοπληρωθῇ ὁ ζωγράφος, ποῦ θὰ ἔκαμνε πρωτότυπες εἰκόνες, ἐπίσης. Καὶ ἡ περιστάσεις ἐπιτρέπουν ἔκτακτα ἔξοδα; . . . Ἀργότερα, ὅταν ἀποκατασταθοῦν τὰ πράγματα, θὰ γίνῃ κι' αὐτό.

Κ' ἐμεῖς ἐδῶ, *Ρομαντικὴ Αὐγούλα*, ἔτσι ἤσουν καὶ μελαγχολικὰ περάσαμε τὰς ἑορτάς μας: μὲ μαῦρο κρίβινο ψωμὶ καὶ μὲ τὴν ἀγωνίαν τοῦ τί θὰ γίνῃ. Ἀλλ' ἂς δοξάζωμεν τὸν Θεὸν ποῦ μᾶς ἐφύλαξεν ὡς τώρα ἀπὸ χειρότερα καὶ ἂς τὸν παρακαλοῦμεν νὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα μέχρι τέλους καὶ νὰ ἡσυχάσωμεν. Προπάντων νὰ φωτίσῃ τοὺς Ἰσχυροὺς τῆς Γῆς νὰ κάμουν γρήγορα εἰρήνην.

Συμφωνῶ, *Κλέφτικο Βόλι*, ὅτι οἱ ἐπιστημονικοὶ ὅροι δὲν πρέπει νἀλλάζουν. «Ἀνθρακικὸν ὀξὺ» θὰ τὸ πῇ κανεὶς πάντα, καὶ ποτὲ «καρβουνικὸ ξυνό». Ὁ «σίφουνας» ὅμως δὲν εἶνε τέτοιος ἐπιστημονικὸς ὅρος, ἀλλαγμένος ἀπὸ «γλωσσοπλάστην»· εἶνε λέξις ποῦ τὴν μεταχειρίζεται ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα ὁ ναυτικός. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ἡ κοινὴ φράσις «ποῦ νὰ τὸν πάρῃ ὁ σίφουνας!» Ἄλλως τε ὁ κ. Ξ. στὴν «Μυστηριώδη Νῆσον», μετεχειρίσθη ὅλας τὰς σχετικὰς λέξεις: ἀνεμοστρόβιλος, τυφῶνας, τρόμπα (κι' αὐτὴ ναυτική) σίφουνας, θύελλα κτλ. Τὴν καθεμιὰ ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε.

Ἑρμῆ Βαρκούλα, μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ πρῶτόν σου γράμμα. Καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ἔλεγες, θὰ σὲ κατέτασσα «μεταξὺ τῶν πιὸ εἰλικρινῶν φίλων μου», διότι μαρτυρεῖ ὅλην τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχεις.

Τό *Ἀναάκι τοῦ Βοσπόρου*, ποῦ διεκδίζει τὰς ἀναδιφήσεις τοῦ Ἀνανία, μακαρίζει τοὺς πρὸ 40 ἐτῶν συνδρομητάς μου, διατί νομίζετε; διότι τότε ἡ Διάπλασις «ἐγράφετο εἰς γλῶσσαν ἀρχαίαν». Ὁ φίλος μου δηλαδὴ ἤθελε νὰ λέγωμεν ἀκόμη «τοῖς φιλοστόργοις γονεῦσιν» καὶ τἄλλα ἐκεῖνα ποῦ ξετρυπώνει ὁ Ἀνανίας, διὰ νὰ σᾶς κάμνῃ νὰ γελᾶτε καὶ νὰ αἰτεῖσθε τὰς γλωσσικὰς ἰδέας τοῦ καιροῦ ἐκείνου! Μὰ δὲν ἐνόησε λοιπὸν τὸ *Ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου* ὅτι ἄλλαξεν ἡ ἐποχή, ὅτι αὐτὰ σήμερον δὲν εἶνε ἀνεκτὰ καὶ ὅτι ὅλοι προσπαθοῦν νὰ γράφουν ἁπλᾶ, ὅπως ὁμιλοῦν,—προπάντων ὅταν ἀπευθύνωνται εἰς τὸ κοινόν, εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τὰ παιδιά;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Στεριμαχιωτάκι, Νικητὴς τῆς Αὔριον, Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές, Χρυσαλλίς, Λύρα τοῦ Ἀρίονος, Χρυσῆ Ἀκτίς, Ξανθὴ Πριγκηποπούλα, Μυγκὲ καὶ Γῆ τῆς Ἑλλάδος.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Τὰ λόγια τῆς ἐλευθερίας».—«Ἀνέκδοτον τοῦ Κάτζερ».—«Ὁ παπᾶς καὶ τὸ παιδί».—«Παιδικὴ ἀγωνία».—«Θάλασσα».—«Ὁ γίγας καὶ ὁ νάνος».—«Τὸ πάθημα ἑνὸς χωριοῦ».—«Ὁ Ναπολέων μαθητής».—«Ἀνέκδοτον τοῦ Μιακούλη».—«Μεγάλη καρδιά».—«Εἶνε δικά μας;» κτλ.—«Πρωτοχρονιά».—«Ταχυδακτυλουργία».—«Μερικοὶ ὁρισμοί».—«Λευκὲς Νύκτες».—«Waterloo»—«Κορώνα ἢ γράμματα».—«Σκέψεις».—«Ἐν τῇ μονώσει».—«Ἀπὸ τὰ φαιδρά».—«Ῥοδόφυλλα».—Πιτιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐσδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Μπουρουτοκαπνισμένη Κυανόλευκος*, ἀ. (ΑΚ). *Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο*, ἀ. (ΑΜ—Σολ. Ν.) *Φαιδρός*, ἀ. (ΙΠ). *Ὑποκόμης Ρέτεντους*, ἀ. (ΝΧ) *Μάρτυς Βασιλεύς*, κ. (ΠΚ). *Δαφνοστεφὴς Ἑλλὰς* κ. (ΤΟ). *Ἐπίστρατος τοῦ 1925*. ἀ. (ΑΘ) *Μουρίζ*, ἀ. (Ἀγκυθρός). *Ἀθάνατος Δόξα*, ἀ. *Ναυτίλος*, ἀ. (ΣΠ). *Χιονοσκεπὴς Ταΰγετος*, ἀ. (ΑΗ).

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: *Κύκνος*, ἀ. *Λύρα τοῦ Ἀρίονος*, κ. *Τριεύγενη*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *Ὁ Μέγας Ναπολέων* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Σκλαβωμένην Ἑλληνοπούλαν, Κωνσταντινουπολίτικο Διαβολάκι, Χρυσαυγὴ, Νίκην, Μαχμουρλοῦ, Χάριν, Τριεύγενην*'—τὸ *Μυγκὲ* (0) μὲ *Ἰνώ, Μυοσωτίδα, Ἑρμῆ Βαρκούλα*'—ἢ *Ὑποβρύχιος Ἄμυνα* (0) μὲ *Νικητὴν τῆς Αὔριον, Αἱματοβαμμένο Ἠλιοβασίλεμα*, ἢ *Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ, Ὑπὲρ πάντα Ἑλλάς*'—ὁ *Ἱερὸς Ἀγὼν* (0) μὲ *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν, Ἐθνικὸν Ὄνειρον, Μαρμαρωμένον Βασιλεῦν, Ἑλληνόπουλο*, ἢ *Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ, Ὑπὲρ πάντα Ἑλλάς, Γυθειωτάκι, Παῦλον Χλωμόν, Κεκρυμμένον Θησαυρόν, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὀλυμπίαν Γ.* (πολὺ εὐχαρίστως) *Χρυσαυγὴν* (ἔννοια σου, μὴ ἀνησυχῇς καθόλου δι' αὐτό·) *Ἀσκέρα τῆς Ἐλευθερίας* (ἀ, ἐσὺ ἤσουν; καλά, τὸ ἐσημείωσα εἰς τὴν Στατιστικήν) *Πρόσφυγα* (ναί, ἡ γνώμη σου θὰ γίνῃ·) *Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο* (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ μέσ' στὸ γράμμα,, μὴ γράφῃς καὶ 'Ἀσκήσεις' χωριστά·) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (ἔχεις·) *Ρωβύρον* (εὐχαριστῶ πολύ· ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ λύσις·) *Κύκνον* (εὐχαριστῶ ποῦ ἀνενέωσες ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν σου καὶ διὰ τὸ...1918· εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ἰχνογράφημα.) *Μαχμουρλοῦ* (τὰ φαντά

ζομαι αὐτά· ἂς ὅλα τὰ σπίτια γίνονται, ὅταν φθάνῃ τὸ φύλλον· καὶ συχνὰ ἐπιμένουν αἱ «Μεγάλαι Δυνάμεις» διὰ νὰ εἰρηνεύσουν οἱ μικροί·) *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν* (δρ. 2,50· στεῖλέ τα μὲ τὸν ὑπηρέτην·) *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* (στεῖλε σύ, καὶ ἂν εἶνε καλόν, θὰ παραβλέψω·) *Ἐμ. Ν. Βερ.* (πρῶτον, δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμον· δεύτερον, οἱ στίχοι δὲν εἶνε καλοί·) *Γερμανόπαιδα* (ἔστειλα κ' ἐκράτησα σημεῖωσιν·) *Διαβολάκι* τοῦ *Ἀρσακείου* (ὄχι, ἀντιγραφή· δὲν θέλω·) *Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος* (ἰνὰ καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις·) *Διάττοντα Ἀστέρα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Μουρίζ* (ἐλήφθη ἀργά· εἰς τὴν διάθεσίν σου λεπτὰ 30·) *Ἀθάνατο Ναυτάκι, Ἑλληνικὸν Χῶμα*, κτλ. κτλ.

Αὐτόνομον Ἤπειρον, Χαρ. Χ. Νικολετ. (βεβαθεῖον ἔστειλα.)

Διαβάτην, Α. Ε. Δεδ., Χρυσῆν Α. Σ., Πύρινην Ματιάν, Πειραϊνὴν τοῦ Αἰγαίου (ἔστειλα·)

Ἀκτήν, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Ἑωσφόρον, Ταϋγέτην, Τιάρκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *θην Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἀπριλίου.

72. *Λεξίγριφος*

Ἀνώμαλον ἐπῆρα ρῆμα
Κι' ἀρχαῖον τόπον, ἱερὸν·
Κι' ἀπὸ τὰ δύο παραχρῆμα
Προδότην εἶδα ἱστορικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνείρου

73. *Συλλαβόγριφος*

Ἓν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Ἐπὶ γνωστοῦ πλανήτου,
Θὰ κάμῃ νἀναβρύσῃ
Ἡ κρυσταλλένια βρύσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νοσταλγοῦ

74. *Στοιχειόγριφος*

Εἶμαι μάγος;—πίστεψέ το,
Δὲν στὸ λέγω χωρατά,—
Νά, στὰ μάτια σου μπροστά
Κύβω ζωὴν τὸν λαιμό
Καὶ τὸ κάνω ποταμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

75. *Δημῶδες Αἴνιγμα*

Ὁ γυιός μου ὁ Κοντοθόδωρος
Πολλὰ ζωνάρια ζώνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐγγλεζάκι

76. *Πυραμὶς*

\+ Οἱ σταυροὶ ὄνομα ἀποστόλου.
* + * =Ἄγριον ζῶον.
* * + * * =Μυστήριον.
* * * + * * * =Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * * * + * * * *=Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκη

77—81. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀντικλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τέσσαι λέξεις:

Ὕπνος, Χανία, λεξικὸν, νόθος, Ἄρνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλομήτορος

82. *Ποικίλη Ἀκροστιχὶς*

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μυθολογικὴν νῆσον:

1, Θεὸς ὀλύμπιος. 2, Κινητήριος δύναμις. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλίας. 5, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 6, Θεὸς ὀλύμπιος. 7, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. 8, Ἥρως Σπαρτιάτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φασκαμμιᾶ

83—85. *Ἀστεῖα Παρεράματα*

1.—Τὰ ἠφαίστεια παράγουν φάδαν.

2.—Ἡ κλώσσα δὲν πρέπει νὰ παραβρέχῃ.

3.—Ὁ κ. Ὑπουργὸς δέρετεῖ κτθ' ἑκάστην εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Θόλου

86. *Ἐλλιποσύμφωνον*

* - γ - ν - θγτρ - τς - λττς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλώρας

87. *Γρῖφος*

οποποπ οποποπ
οπ οπ
οπ οπ
Εἶπε ρ' Εὔα λ' οποπ οπ αἰ
οπ οπ
οπ οπ
οποποπ οποποπ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναύτου τοῦ Βουνοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 44 φύλλου

565 Μελιγαλᾶ (μέλι, γάλα)—566. Ἀκρὶς-Ἀχρίς.—567. Φώκη-κωφή.

568. ΠΟΛΩΝΙΑ ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΑΡΔΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΣ ΠΡΕΒΕΖΑ ΕΥΡΩΤΑΣ 569. ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ (γάλα, κάλλος, φακός, ἄλγος, λόγος, ὄγκος, σέλας.)—570. Εἰς τὸ Λεξικόν.—571. ΡΑΚΙΝΑΣ (Ραδίως, Ἀληθής, Κακία, Ἰκανός, Νάνος, ΣΑΛΑΜΙΣ Ἀγαθός, Σκότος.)—572. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.—573. *Ὡραία χειμερινὴ ἡμέρα* (ὥρα-ι-α-νὶ μὲ ρι-νὶ-η μὲ φα.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ .3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

—[ΙΖ'—40]—

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, ἀδίκως παραπονεῖσθε. Μικρὰ Μυστικὰ εἶχον ἀποστείλῃ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου. Τὴν 31 ἀπέστειλα ἐκ νέου.

Διάττων Ἀστὴρ

—[ΙΖ'—41]—

Πατριωτικώτερον, ποιητικώτερον καὶ γενικῶς ὡραιότερον ψευδώνυμον εἶνε

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

ὅστις, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν καλαισθητοτέρων συνδρομητῶν καὶ τριῶν ἰσχυρῶν συλλόγων, ἐξησφάλισε πανηγυρικὴν ἐπιτυχίαν.

—[ΙΖ'—42]—

Ἀγαπητό μου **ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ**,

Σὲ ξαναυρίσκω λοιπόν· Διαθέτω *ὑπερεκατὸν* ψήφους. Καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ψῆφοι μου στὴ διάθεσί σου.

Μὲ πολλὴ κι' ἀδελφικὴ ἀγάπη.

ΜΟΥΡΙΖ

—[ΙΖ'—43]—

Παιδιά! Δὲ στηρίζουμαι σὲ *κομματικὲς* ὑποστηρίξεις, ἀλλὰ στὴν καλαισθησία σας καὶ τὴν προτίμησί σας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ *ὑποψήφιος*

—[ΙΖ'—44]—

Τὶς θὰ ἀρνηθῇ τὴν ψῆφόν του εἰς τὰ ὑπέρλαμπρα ψευδώνυμα, τὰ ὑποστηριζόμενα ὑπὸ ὑπερτριάκοντα μελῶν τοῦ ἐν Πειραιεῖ συλλόγου «*Νίκη*»:

1) *Ἀστέρα τῆς Δόξης*
2) *Ἀστέρα τῆς Νίκης*
3) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν*
4) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*
5) *Ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ*
6) *Λατρευτὴν Πατρίδα*
7) *Νικητὴν τῆς Αὔριον*
8) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*
9) *Ὑπὲρ πάντα Ἑλλὰς*
10) *Τραγοῦδι τῆς Δεινεριᾶς.*

—[ΙΖ'—45]—

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ 1916
ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΤΕ;
ΨΗΦΙΣΑΤΕ μόνον **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥΣ!**
ΚΑΤΩ Ο ΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΣ!

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (διὰ Πρωτεῖα), *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Ἀστὴρ τῆς Δόξης, Ἀστὴρ τῆς Νίκης* (ὑποψήφιοι Δημοψηφίσματος)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Ἐ ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Ν. Βερνίκος, Εὐστ. Σ. Δέσσος, Κύκνος, Θ. Γιαννουλόπουλος, Λίνα Π. Σπάρη, Π. Π. Γκιάλης, Ἰω. Α. Κουδούνας, Ν. Β. Νικολόπουλος, Στ. Νικολαΐδης, Μαχμουλοῦ Ζωὴ Ἠπίτη, Ἑλένη Ἠπίτη, Ἑλληνόπουλο, Χ. Ν. Μανωλάτος, Εἰρήνη Ρίσκα, Γερμανόπαις, Ν. Ι. Τσάμης, Γρ. Κασιμάτης, Ἀγ. Α. Γιοχάλας, Σερβ. Ἀναγνωστόπουλος, Σταυρούλα Κατσούλη, Γ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Δημ. Π. Μπακούλας, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Ἐλευτέρα Κ. Εὐθυμίου, Γ. Ι. Σκούρτης, Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Α. Α. Ἀντωνιάδης, Α. Χόφμαν, Β. Χάρτμαν, Β. Ι. Κόλιας, Α. Λιάμπεης, Ι. Πελεκάνος, Ἰδεῶδης Ἑλλάς

ΒΟΛΟΥ: Χ. Α. Ζήτης, Δ. Μικρός, Ι. Παλούκας.

ΚΟΝΙΣΤΡΑΣ: Β. Γ. Σκιάνης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δάφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ναπ. Φ. Ρουβινέτης, Στ. Δ. Σταματόπουλος, Νικ. Κ. Δρούγκας, Ζωὴ Φ. Ρουβινέτη, Μ. Κ. Δρούγκας.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ὀλυμπία Γεωργιάδου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Ξενόπουλος, Παρασκευὴ Γρ. Καλλιμανοπούλου, Κωστούλα Γ. Παναγωτοπούλου Κ. Α. Λόντος, Γ. Γ. Μαρκέτος, Ἑλληνικὴ Γῆ, Βαρβάρα Β. Ντρουκοπούλου (2).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Κούρταλης, Στ. Ν. Σαφῆδης, Μαρία Χρ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἀντωνία Χ. Κορωναίου, Θωμᾶς Ι. Πολίτου, Στ. Δ. Κατράκης, Ματίνα Παυλάκη, Γιούλα Κ. Λάγκα. Μ. Σταυριανοπούλου, Γρ. Ι. Ἀρμοράντης, Δ. Ποντίκης.

ΠΥΡΓΟΥ: Α. Β. Βαβάλης, Ι. Α. Τσερώνης, Γ. Π. Δρακόκουλος, Στ. Ι. Καλαθᾶς.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νικ. Πετρούτσος, Μυρσίνη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σταματίνα Στ. Καρύδη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Δ. Νικολαΐδης, Δ. Τ. Κουφομερίτης, Κωνστ. Π. Εὐφροσύνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα εἰς ἐτέθησαν τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν τὰ ἑξῆς τρεῖς: ΛΙΝΑ Π. ΣΠΑΡΗ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΣΤΟΥΛΑ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πάτραις, καὶ ΓΙΟΥΛΑ Κ. ΛΑΓΚΑ ἐν Πειραιεῖ αἱ ὁποῖαι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου, καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὰς διευθύνσεις των.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.